

ΕΞΕΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΘΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΘΕΙΑΣ

(Ανέκδοτον)

Τοῦ ἀληθομήτου διηγηματογράφου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη ἔχουμε δημοσιεύσει ὡς τώρα στὰ πανηγυρικά φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» ἀρκετὰ ἀνέκδοτα διηγήματα. Ἡ «Θητεία τῆς Πενθερίας» ποῦ δημοσιεύουμε σήμερα, εἶνε ἐπίσης ἀνέκδοτο κ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πεζογραφήματα τοῦ Σκιαθίτου λογοτέχου. Τὸ «Μπουκέτο» εἶχε τὴν εὐτυχία ν' ἀγοράσῃ τὰ χειρόγραφα τοῦ διηγήματος αὐτοῦ, παρέχοντας ἔτσι μιά σπανία φιλολογικὴ ἀπόλαυσι στοὺς ἀναγνώστας τοῦ.

Μίαν μοναχοκόρην εἶχεν ἡ χήρα Χαρομλίνα, τὴν Ἀσημένιαν. Καὶ αὕτη πρὸ δεκαπέντε χρόνων ἦδη, εἶχε νυμφευθεῖ γόνον προκρίτου οἰκογενεῖας, τὸν Ἰάκωβον Ματθαίου. Ἦτον δὲ ὁ Ἰάκωβος Ματθαίου σχεδὸν ἴσος τὴν ἡλικίαν μὲ τὴν πενθεράν του. Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωρίου εἶχον ξεκιτηθεῖ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅπου δὲν εἶχον τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὄνειρου τῶν. Δυσκόλως ἀτέκτον χρήματα, δυσκολώταρον τὰ διετήρουν καὶ ἀκόμα δυσκολώτερον ἐπαλινοῦντο. Ὅθεν ἔδρα τὰ γεροντοπαλιάρικα τοῦ τόπου, ὅσοι εἶχον μαγαζιὸν ἢ θέσαν ἢ σεωρὰν τιὰ, ἐθήρουν τὰς νέας κόρας, τὰς ἐχούσας προίκα. Αἱ μόναι ἔγγραμμέναι ἦσαν τὰ γεροντοκόρατσα, τὰ ὅποια δὲν εἶχον μείραν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ὡς ὄντων τὸ ἐνθιμειετὸ ἡ Δέσποινα Χαρομλίνα, κόρη τοῦ μακαρίτου Μπακαλῆ, πὸς εἶχον ὑπανδρευθεῖ κ' εὐθὺς κ' αὐτὴ στὸν κόσμον. Πράγματι ὁ ἔγγαμος βίος τῆς εἶχε διατρέψῃ ὅσον ἐν ὄνειρον. Μίαν Κυριακὴν τοῦ τέλους Δεκεμβρίου, μετὰ τὰ Χριστούγεννα, τὴν εἶχον σταῖσαι νύμφην, καὶ τὴν εἶχον στήσαι ὡς λαμπαδα ἀλύγιστην καὶ σεμνὴν, καὶ τὴν εἶχον στεφανώσαι εἰς τὸ καινούργιον, καλοκατεμένον σπίτι, τὸ ὅποιον τῆς εἶχον δώσει ὡς προίκα, κάτω εἰς τὸν αἰγυλιὸν, εἰς τὸν βράχον τοῦ λιμένος, ὅπου τὸ κῆμα ἐφίλει μετὰ παφλασμὸν τὸν μῶλον, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον ἦ-αν θεμελιωμένος ὁ τοῖχος τῆς κυρῆς προσόψεως τῆς οἰκοδομῆς. Κι' ἀνάμεσα εἰς τὸν φλοίσβον τῶν φλημμάτων τοῦ κῆματος ἐμειλτον τὰ βιολιά καὶ τὰ λαγούτα, εἰς τὸν ἦχον τῶν ὁποίων ἐσῆρπε ὁ χορὸς τοῦ γάμου. Καὶ ὑπὸ τὸν φλοίσβον τοῦ κῆματος, καὶ εἰς τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων, προεπέμφθησαν οἱ καλεσμένοι, οἵτινες μετὰ ὄραν ἀκόμα, εἰς τὴν πρώτην γλυκεῖαν χαραυγὴν, ἐπέστρεψαν ὑπὸ τὴν οἰκίαν διὰ νὰ μέλψωσι τὰ ἐπισπρόφρα, καὶ αὕτη εἶχεν ἀφεθεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σιζύγου τῆς.

Εἶτα, μετὰ δύο μῆνας, ὁ νεόγαμος ἐμβαράρισε μὲ τὴν «Μαυνοήλια», τὸ μέγα καὶ ὀγκώδες βόειον, πὸ ἰδιόκτητον τοῦ πατρός του, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐνιβόηνα ὡς πλοίαρχος. Εἶτα, μετὰ δύο ταξίδια, κατὰ τὸ θέρος, ὁ σιζύγος τῆς, κατήσας βαρέως, καθὼς ἐμάνθανεν αὐτὴ εἰς τὴν πατρίδα, περιμένοντα τοῦτον, εἶχεν εἰσαχθεῖ εἰς τὰ ἐσπιτάλια τῆς Σιζύγης, κ' ἐκεῖ ἀπέθανε. Ἡ νεαρὰ νύμφη δὲν τὸν εἶδε πλέον. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον, ἔετρε θιγάτρειον, τέκνον τῶν δασκάλων. Τοῦς ὀνειροδίδει νυμφωκοῦς πέπλους εἶχον διαδεχθεῖ τὰ γύψα τὰ μαῦρα τῆς χηρείας δεσφιά, τὰ «βα-

ρύτερ' ἀπ' τὰ σίδερα», καὶ τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους τῆς μόνη ἡ ἐκκλησία ἠδινύθη νὰ φαδρύνῃ μὲ «χρῆτῶνα φωτεινὸν» καὶ «κουκούλιον ἀγαλλιῶσεως».

Εἶτα, ἡ μάνα ἔμεινε ἰσοβίως χήρα σόφρον, θαῦμα γυναικείας ἐγκαταρτησεως, οὐχὶ αἰνιγθεῖς εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, ποῦν ἀνατελειῶσιν αἱ «γεραφετήσεως» εἰς τὸν ὄριζοντα, καὶ ἡ κόρη ἀνετρέφη, ἐμεγάλωσεν, ἐκ κοιλίας μητρὸς ὀρφανή.

Ὁ γέροντ πενθερός, ἀποθανὼν, ἄφησεν εἰς τὴν ἐγγονὴν του μέγα μέρος τῆς κτηματικῆς περιουσίας, ὡς καὶ χρήματά τινα. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὁ Ἰάκωβος Ματθαίου ἦτο γεροντοπαλιάρικον ἀμαίον καὶ ὅταν τοῦ εἰεγέ τις τὴν ἡλικίαν του ἀπὸ τὰ «Ληξιαρχικά», αὐτὸς ἰσχυρίζετο, ὅτι εἶχεν ὑπάρξει διώνυμος ἀδελφὸς του, Ἰάκωβος, προαποθανὼν εἰς βρεφικὴν ἡλικίαν, ποῦν γεννηθῆ αὐτός, καὶ ὅτι ἐκείνος εἶνε, τὸν ὅποιον ἀνατρέφουν τὰ βόλια τῆς ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ ἐγεννήθη ὕπερον καὶ εἶνε πλὴν νεότερος.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε ἐπιτηθεῖ ἀπὸ πολλὰς νύμφας, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε καμμίαν. Διὰ τοῦτο τινὲς ἔλεγον, ὅτι ἦτον «καλονοσοπασιμῆνος» καὶ δὲν θὰ ἐνιωσθετο ποτέ. Ἀλλὰ τὴν Ἀσημένιαν, τὴν μοναχοκόρην τῆς χήρας Χαρομλίνας, μόνος του τὴν ἐξήτησε—καὶ τὴν ἔπιεσε.

Ἦτον σχεδὸν σαράντα χρόνων, ἐκείνη δεκαοκτὸ. Ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν μεγάλην οἰκίαν τοῦ γέροντος πάτρου—ὄχι εἰς τὴν προκίαν τῆς χήρας, τὴν ὅποιαν ἐξηκολούθει ἀκόμα νὰ φιλῆ τὸ κῆμα, ὅπως πάλαι εἰς τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπιθαλάμια—μεθ' ἡμῶν τῆς χηρείας τὰ μαῦρα δεσφιά καὶ τ' ἄλιμυρά τῆς θαλάσσης δάφνια—, ἀλλ' εἰς τὴν εἰρεῖαν οἰκίαν, μὲ τὰ διπλὰ πατώματα, τὰς ἀποθήκας καὶ τὰ ἐλασοτρεβία, τὰ πηγάδια καὶ τὰς στέρας, μὲ τὰς ἀλλάς, τοὺς κήπους καὶ τὰς ἀναδενδράδας, τὴν ὅποιαν εἶχε κληρονομήσει ἡ κόρη ἀπὸ τὸν πάτριν τῆς.

Εἶχον παρέλθει δεκαπέντε ἔτη. Ἡ νεαρὰ νύμφη εἶχε γεννηθεῖ ἡδὴ ἐννέα τέκνα, κ' ἐξηκολούθει νὰ γεννᾷ ἀκόμα. Τὰ δύο εἶχον ἀποθάει βρέφη. Τέσσαρες υἱοὶ καὶ τρία κοράκια ἔτεζον. Ἦσαν τόσο γείτονα τὴν ἡλικίαν, τὸσον ἴσα εἰς τὸ ἀνάστημα, ὥστε μόνου οἱ γονεῖς, ἡ μίμνη καὶ οἱ πλησιέστεροι γείτονες τὰ διεύρινον ἀπ' ἀλλήλων. Οἱ λοιποὶ, καὶ στενοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς οἰκίας, μάτην ἐκοπιάζον διὰ νὰ μάθων ἀκριβῶς νὰ διαγρίωνον τὸν Μαθὼν ἀπὸ τὸν Κοσμήν, τὸν Κοσμήν ἀπὸ τὸν Χωραλάμπην, τὸ Ρηγιῶ ἀπὸ τὸ Δεσποινῶ, τὸ Δεσποινῶ ἀπὸ τὸ Κατρινῶ. Ἐλεγον μόνον ἀλληγοσκόπος, ἀναπτύσσοντι τὴν φλοκτρημοσύνην τοῦ οἰκοδεσπότου, δὲ κ' Ματθαίου εἶχεν ἀποκτηθεῖ ἕνα «αὐτὸ χροῖσφι».

Ἡ Χαρομλίνα ἐκατοῖκε πλησίον τῆς κόρης τῆς, εἰς ἐν χαλιώγειον τῆς μεγάλης οἰκίας. Εἶχε ἐγγραφεῖ σκλάβος εἰς τὸν γαμβρόν τῆς. Ὅπως ἰσοβίως ἔφερε τῆς χηρεί-

ας τὰ δεσμά, Ισοβίως εἶχεν ἀναλάβει καὶ τὸν ζυγὸν τῆς θητείας, πλησίον τῆς κόρης τῆς καὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς.

Δὲν εἶχε πλέον νὰ τῆς προσεγγίσῃ ἄλλους καιμούς ἢ θάλασσα, μὲ τὰ πικρὰ φιλήματά τῆς εἰς τὸν μύλον τῆς παλαιᾶς οἰκίας — τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνοικιάσει τώρα ἑτοιμῶς ὁ γαμβρὸς εἰς ξένους ὑπαλλήλους ἢ εἰς παραειδήμους πλουσίους ἐκ Θεσσαλίας, Εἰδυχῶς, ὁ γαμβρὸς ἦσαν χειρσαῖος. Εἶχεν ὁ ἴδιος τὸ μαγαζί του εἰς τὴν παραθαλάσσιον ἀγορὰν — τὸ ὁποῖον κυρίως τοῦ ἐχρησμέυε διὰ νὰ πωρᾷ ἢ ὧρα του, καὶ διὰ νὰ μορχοπωλῇ τὰ ἴδια προϊόντα του, προαίντων ἑλαων καὶ ὄνων μοσχάτων ἐκ τῶν κτημάτων του, μὴ ἐπιτρέτων κέρδος εἰς τρίτους. Συχνὰ ἔβλεπε τὸ μαγαζί καὶ ἐξετέλει ἐκδρομὰς εἰς τὰ μακρινὰ κτήματα, διὰ σχεδὸν κληρονομίαν τοῦ γέροντος ἄλπτου του.

Εἰς τὰ εὐρύχωρα παραστήματα τῆς οἰκίας, τοὺς κήτους καὶ τὰ προαῖλια, καὶ εἰς τὸ ἐλασπριβεῖον — τὸ ὁποῖον ἐσχόλαζε δεκακτιῶ

θὰ ἔκαμινεν ὀλιγώτερα παιδιὰ, καὶ θὰ εἶχα ἐγὼ ὀλιγώτερας φροντίδας ;... Ἴσως ἂν ὁ γαμβρὸς του ἦσαν ναυπηγὸς (ὃ !... πάλιν ἡ θάλασσα μὲ τὰ φαρμάκια τῆς !), δὲν θὰ εἶχα καρπίδες καὶ προβατίνες νὰ βόσκω, καὶ δὲν θὰ εἶχα γαϊδουρίτσων διὰ νὰ φροτῶνω — καὶ νὰ πηγαίνω κάποτε καὶ ἐγὼ καβάλλα, νὰ ξεκουράζομαι — ὦ ! ἔλεονὸν ξεκούρασμα...

Μίαν σωτηρίαν εὐρίσκω τὸ νὰ μὴν ἔχει γεννηθεῖ κανεὶς ποτὲ ἢ νὰ ἔχει ἀποθάνει μὲ τὴν ὧρα του !...»

Ἦτον ἡ χήρα Χαρμολίνα, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γαμβροῦ τῆς, συνάμα κηπουρὸς, ὀρνιθοκόφος, χορροβοσκός, συνδύης, αὐγοβοσκός καὶ ὀνηλάτης... καὶ συγχρόνως παραμίαν γιὰ τὰ ἐπὶ τὰ παιδιὰ, ἐξωρομμένου τοῦ μακροῦ, τὸ ὁποῖον ἐθήλαζεν ἀκόμα ἡ μάνα του καὶ τοῦ ἐμβρύου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς.

□ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

(Τοῦ Ρ. Ρέισερ)

«Ἄν ὑπῆρχεν εἰς ὅλην τὴν ἐξοχὴν συνοικίαν, κοντὰ εἰς τὰ λιβάδια, γυνὴ πολιάσχολος, αὕτη ἦσαν ἡ Χαρμολίνα. Καὶ ἂν ὑπῆρχεν οἰκία, ἰσόγειον ἢ αὐλόγειον, ὅπου νὰ μὴ παύη ποτὲ ὁ καθημερινὸς βόδιος καὶ θόρυβος, τοῦτο ἦτον ἡ αὐτὴ καὶ τὸ ἐλασπριβεῖον τοῦ Ἰακώβου Ματθαίου. Εἰς ξένος γείτων, ὅπως ἐγνώριζε τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τὴν ἔβλεπε συχνὰ εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλὰ δὲν εἶχε μάθει ποτὲ ἀκριβῶς νὰ προσφέρῃ τ' ὄνομά τῆς, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ, τὴν ἀπεκάλεσαν «Ἡ πενθερὰ τοῦ γαμβροῦ τῆς».

Μίαν ἡμέραν ἡ γειτόνισσά τῆς Γκιολὴ ἢ Βοσταντζίνα, μὰ πρωτὴν γράια, τῆς εἶπε :

— Τί ἤθελες, παιδάκι μου, νὰ μπεῖς στὰ βάρανα τοῦ κόσμου !

Ἡ Χαρμολίνα ἐγέλασεν ἐκ καρδίας, ἀκούσασα τὴν ἐπιφώνησιν τῆς γράιας. «ὦ ! ἦτον τόπος καρὸς ἤδη, ἀπότου αὐτὴ εἶχεν εἰθεῖ ἐστὰ βάρανα τοῦ κόσμου. Καὶ τῆς ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον. Καὶ τὸ ὄνειρον εἶχε καλυφθεῖ, ἐναντιὸν μετὰ ἐναντιόν, καὶ εἶχε πεθεῖ εἰς τὸ παρελθόν τὸ ἄπιστον, ὅπως εἰς τὴν καρτὸν τῶν ὑψηλῶν ὄρεων, ὅπου αἱ χόνες, ἀπὸ χειμῶνος εἰς χειμῶνα, καλύπτουσι τὰς χόνας, ὅστε ἡ πολυχρόνος μάζα γίνεται πλέον ὡς βράχος ἢ ὡς πάγος τοῦ Πόλου. Ἀλλὰ τί ἐννοεῖ ἄρα ἡ ἀπλοῆ γράια μὲ ἐπὶ βάρανα τοῦ κόσμου ; Ἐννοεῖ διατὶ νὰ ὑπανδρευθῇ, πρὸ προιακοναπειτίας, ἢ χήρα αὐτὴ ἢ διατὶ νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν κόρην τῆς ;

Ὁ λόγος τῆς ἀρχαϊκῆς γράιας τῆς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, εἰς τοῦ νουσταγμοῦ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας τῶν μακρῶν τοῦ θέρους ἡμερῶν. Καὶ τ' ὄνειρον ἢ ὁ λογισμὸς τῆς ἰδοῦ, ὡς ἐγγυστα, ποῖαν μορφήν ἐλάμβανε :

«Μίαν μορῖαν φαίνεται, ὅτι ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου, καὶ αὐτὴν δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὴν ἀποφύγω. Ἀφῆρα τοὺς γονεῖς μου νὰ μὲ

καὶ σταυλισμὸς δι' ἅλα τὰ Κοιτῶνά παῖρα. Εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐκδομὰς πολλὰς ἔπαρνε μαζί τῆς δύο ἢ ποῖα ἐκ τῶν ἐνόντων τῆς ἄλλοτε, ὅταν δὲν εἶχε καρὸν νὰ τὰ πάρῃ μαζί τῆς καὶ ἤθελε νὰ ἐξεκλεφθῇ, νὰ φύγῃ κρυφά, ὁ Μαθὸς καὶ ὁ Κοιτῶνας καὶ τὸ Ρηνῶ καὶ τὸ Δεσποτικὸ ἔπαρνε κατόπι τῆς κλαῖοντα, ἀπαυτοῦντα νὰ ὑπάρῃν μαζί τῆς. Τότε ἐξ ἀνάγκης ἠργασθῆκε νὰ ὄφρασε νὰ γυρίσῃ ἐν πομπῇ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸ σμήνος τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν στάχνα καὶ βλαστῶδες καὶ παταρόνες, καὶ ἔπαρνε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κοιλουῖντα τὸ ἀρνίον καὶ τὰ κατσικάκια, κάμνοντα τὸ πωλιεράριον νὰ πηδα. Κι' αὐτὴ εἰς τὸ μέσον μὲ τὴν μαυρὴν μανθίλιαν τῆς, κρατοῦσα τὴν προχείαν τοῦ ὑποζυγίου, τὰ σχανῖα τῆς γίδας καὶ τῆς ἀμνάδος, καὶ φωνάζουσα καὶ ἐπιπλήττουσα τὰ παιδιὰ ἐνὰ κίονον φρόνιμα.

Εἰς τὰ ἰσόγεια καὶ τὰς αὐλάς τῆς οἰκίας εἶχε πάλιν ἄλλας ἐργασίας νὰ δεξάγῃ. Ὀφρασε ἀπὸ προίτις νὰ νύμφῃ ἅλα τὰ παιδιὰ, νὰ τὰ ἐνδύσῃ, νὰ τὰ χρενίσῃ, νὰ τὰ βάλῃ νὰ σπαυρῶσουν τὰ χέσια καὶ νὰ ποῖν τὸ «Πάτερ ἡμῶν» εὐκτοῦς εἰς τὰ εἰκονίσματα, νὰ τοὺς δόσῃ νὰ καλαπίσουν, τὴν φασκομηλιά μὲ τὸ πετμεῖ, καὶ τὶς σοῦτες — ἦτοι τὰ κρημνίστὰ φουιά — ἢ νὰ τοὺς φράσῃ κομποῦν καὶ φαντιέτες ἢ καὶ τηγανότητες καὶ ἐγριές διὰ νὰ

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Τοῦ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
Ρωμάντζο, βγαλμένο ἀπὸ τὴν πλεῦσια πηγὴ τοῦ αἰσθη-
ματος, γραμμμένο μὲ τὴν γνωση δεξιτεχνία τοῦ συγγραφέ-
ως. Ἐνα ὥραιο εἰδύλλιο περὶ ἀρχίζει μὲ σκηνὴς τρυφερότη-
τος καὶ ζετυλίγεται σὲ ἀληθινὸ δρᾶμα, μὲ σελίδες καλλόμε-
νες ἀπ' ὅλην τὴν συγχροδία τοῦ ἀνθρωπίνου πένου.

»Κατόπι τῆς φρονιμάδας αὐ-
τῆς, ἡ δευτέρα μορῖα, ὁ γάμος
τῆς κόρης μου, ἦτον ἐπίσης ἄ-
φρευκτος. Ἀλλὰ μήπως, εἴαν ἡ κό-
ρη μου ἐνυμφεῖτο ἕνα νεώτερον,

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Ένα χαριτωμένο κομφοτέχνημα, που στολίζει τις πλέον εκλεκτές δεξιώσεις. Την διακρίνει συμπληρωματική σπανία. Έχει το πλεονέκτημα να είναι διγλώσσου, υποστηρίζουσα ότι η σιωπή είναι χρυσός. Μ' όλα ταύτα, γελαστή, ευχάριστη και χαριτωμένη. Την διακρίνει έμφυτος καθοσπρεπτικός, απόδειξις ότι ουδέποτε ύμλει, κ' ρ'νει ή καταρίνει άπόντας, πρότεγμα που της προσδίδει περισσότεραν συμπληρωματικότητα. Χορεύει με μαεστρία, ίσως έπειδή είναι εύλιγιστη σαν άλλουρος.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—'Από τις πλέον έπιτυχεις δεξιώσεις της έποχής παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δ. Μπαράκη.

— Φαίμα δακομηπιής αί αΐθευσα σέ «στύλ Λουί—ζέν», που είχαν ως φρόντο μιὰ καταρπίστη σόρα.

— Στό μεγαλοπρεπές χῶλλ διακρινόμεν τούς κ. κ. Βουρλοΰρη, Ροϊμάνο, Ι. 'Ηλιόπου, Πασιπέτη, τὰς κυρίας Σκουζέ, 'Εμπεύριου, Μεν. Μεταξά, κ. και κ. Μλ. Γεωργαντά, κ. και κ. Μελά, κ. Σακελλαροπούλου, κ. Χατζηαργυρίου, κ. Χρυσοθή, κ. και κ. Α. Βορρέ, κ. και κ. Κ. 'Ηλιάστου, κ. Τούτσου.

— Βινιέττες Παριζάνικης κομφοτήτος ή κ. 'Αρ. Λαδοπούλου με μαύρη θαυμασία τουαλέτια, ή κ. Μαλαμίδη με γκρι—μπλέ.

— Τό κωμικόν με κρασιά και ποτά έλληνικά.

— Ένα γκροϋπ από νέες δεσποινίδες, μεταξυ τῶν όποιων ώρωότεραι αί δεξ Μπαμπέλα και Δανάη Μπαράκη.

φάγουν· να οδηγηση τα δύο—τρια εξ αυτων εις το σχολειόν, να τους τάξη κοφέτια, λουκουμά και χίλιων λογίων καλοΰδια, δια να τα «ταρξάξω» και να τα καταφέρω να πάρουν, να επιδότη άδιακόπως τα άλλα, να επαρη εις όλας τὰς απαιτήσεις των, να θεραπεύη όλας τὰς όρεξεις των, να τα φυλάγη διά να μην πέσουν στην στέφανη ή στο πηγάδι, να τα κωνοιάξω διά να φάγουν χωρίς να μαλώσουν το μεσημέρι, να τους κόπη ψωμί με προσφάγι ή χωρίς προσφάγι έπτάκις της ήμέρας, να άλειψη τις φέτες του ψωμιού με πετιμέλι ή μέλι—έκεινα να γλιόφουν το μέλι και να πετούν το ψωμί—, να τους δίδη κάθε ώρα ξερὰ σένα, μελόκτητες, σουτζούκια από μουστότητα και καρύδια. Έπειτα να ζωνηή τα δύο μικρότερα παιδιά στα πόδια της άπλωμένα ή στην ζούταν, δια να τα άποκοιμηση, να τους λέγη τραγουδά, αυτή ή τις είχαν άναμίζε τα ναναρισματα της κόρης της με τα μωρολόγια του άνδρός της, όταν έμεινε χήρα εις ήλικίαν δεκαεννέα έτων.

*Περικαλώ την Παγαρή και προσκυνώ την Πόλι
να μου χαρήξη τα κλειδιά, να μωδ σέ περιβόλι,
να κόψω μήλο κόκκινο, να πιω νερό δροσάτο,
να πέσω να' άποκοιμηθώ στη νεραντζιά άποκάτω,
να πέφτουν τ' άνθια άπάνω μου, τα δόδα στην ποδιά μου...*

Και άλλιν :

*Κοιμήσου και παράγγειλα στην
(Πόλι τα προικιά σου,
στη Βενετιά τα ρούχα σου, στην
(Πόλι τα καλά σου...*

Όταν έλεγε «Συμόνη», μετά τράζοντα και πέντε έτη, άκόμα έδοξόκωναν τα μάτια της. Έκει είχαν άποθάνει ο σύζυγός της.

Τέλος, είχε την φροντίδα όλων των παιδιών και των ζώων καθ' όλον το άπόγευμα και το δειλινόν, και την έσπέρην πάλλιν, δια, ενώ τα παιδιά έμάσσον άκόμα, τα μάτια τους έσφαλοΰσαν από την νύσταν. Όταν ήθελε να τ' αναγκάξη να κάμουν την προσευχήν των, έγερναν τα κεφάλια εις τον ύπνον, όταν έδοκίμαζε να τα μεταφέρη εις την γωνίαν των να τα κοιμηθή, έβδαν τις φωνές, Στιήθηος ήγαλάζετο να τα γόδηη πλαγασμένα και να τα μεταφέρη άποκοιμημένα εις τα σπρωσάδια των.

Κατόπιν, είχε να στήθη με τον γαϊδρόν της και να διδή λογαριασμόν, τότε να έκφέρει γνώμας, τότε ν' άκουη νοθεσίας, ως εις γενικήν ανακεφαλαίωση όλων των συμβάντων της ήμέρας και των ζητημάτων και των άναγκών της έπαύριον. Τέλος, ζωντά τα μεσάνυχτα, ήρχετο και δι' αυτήν ή ώρα της ποθελής άναπαύσεως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

— Η αΐθευσα του χορού ήτο πλήρης τραπεζίων για μιρτζή, τα όποια κατελήφθησαν από τις πλέον δεινές μιρτζήστριες.

— Μία άταρξάλλη σέ κομφοτήτα και ευμορφία εμφάνισις ή κ. Νάδρα Κυριακού.

— Τουαλέττες κομψές και ως επί το πλείστον άπλές άπογευματινές.

— Μακρές και έπίσημες τουαλέτες έφοροΰσαν όλίγιστες, πάντως όμως δέν ήσαν αί πλέον κοίκα.

— Επίσης παρευρέθησαν ο κ. 'Αλ. Διομήδης, κ. και κ. Μυλωνά, ή κ. Βικέλα, ή κ. Στ. Λοβέρδου, κ. και κ. Στ. Βαφεσαδάκη, ή κ. Ζαλοκώστα, ή κ. Λιβισάρτου, ή κ. Ζέγγηλη, ή κ. Κ. Τσαλδάρη, Στρατηγός Φραντζής, ο κ. 'Εξηνατάρης, κ. και κ. Γ. Μακκά, ή κ. Γ. Καφραντζής, κ. και κ. Ντέ Σάντο, ή κ. Πιζάνη, κ. και κ. Παπαχατζή, ή κ. Δρούλια, ή κ. Ζαΐμη, κ. και κ. Βάσσου.

— Ηρέσθειρα 'Ενίς Μπέν, Ρασκάνο, Μπακπιανίνι με κομψές άπλές τουαλέττες.

— 'Ιδιαίτερες τουαλέττες ή κ. Μελά με πράσινο φόρεμα, ή κ. Καπογιάννη με λευκά και καπέλλο μαύρο, δις Μιταντή κόκκινη πουαλέτια, ή κ. 'Αρβαντιδή με μαύρη κομφοτάτη τουαλέτια.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. 'Εμμανουήλ, κ. και κ. Ν. Μακκά, ή κ. Καποδίστρια, κ. και κ. 'Αφεντούλη, κ. και κ. Κροντοπούλου, κ. και κ. 'Οζάρρε, αί κυρίες Λεκατσά, Μπέμπη, Δρούλια, Παπαγεωργακοπούλου, Αίκ. Ματζίνι.

— Ένα διασκεδαστικό παιχνίδι το κωνηγή του θεαυρού, γίνεται συχνά άφορη ή συγκεντρώνονται νεσρά 'Αθηναίες και να εκδράμουν στις έξεξες.

— Την τελευταία φορά κητήρια ήσαν αί δεξ Λόρα Σταΐκου και Μαζαράκη και οι κ. κ. 'Εμπεύριος, Κωνσταντόγλου και Χαροτούλαρης.

— Κομψή και ευχάριστη συγκέντρωσις την παρελθούσαν Κυριακήν παρά τῷ κ. και τῇ κ. Σκαναδή.

— Η οικοδέσποινα έφερε θαυμασία κόκκινη τουαλέτια.

— Ένα κομφοτέχνημα άξιοθαύμαστο ή δις Μικέττ Ζαφεραπούλου με πουαλέτια μπλέ νουί, συνδυασμένη έπιτυχώς με κόκκινο.

— Χαριτωμένη και νουστιματώτη ή παρατηρημοΰσα εκ Καΐρου δις Λένα 'Αλ. Ρόστοβατς.

— Χαριτωμένες εμφάνισιεις ή κ. Νεγρεπόντη, ή κ. Μελά και ή δις Λ. Φορέστη.

H MONTAIN

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ... ΜΕΓΑΛΟΔΩΡΙΕΣ

Τό να χαρήξη κανείς πράγματα που δέν του άνήκουν, είναι άσφαλώς ο φθινότερος και άκομώτερος τρόπος δωρεάς. Τέτοιες δωρεές, μεγαλοπρεπέστατες κάλλιστα συνήθηζαν να κάμουν τα παλιά χρόνια οι διάφοροι βασιλείς και ήγεμόνες, οι όποιοι άνόμιζαν τους συγγενείς τους και τους ευνουμένους τους βασιλείς και δούκας σέ διάφορες χώρες, που όχι μόνον δέν τους άνηκαν, αλλά ούτε καν έπεχεύριον ποτέ να τις καταλάβουν.

Έτσι, κάποτε ο Γερμανός αυτοκράτορας Φρειδερίκος Βαρβάρουσσας άνόμισε τον 'Ισπανό ευγενή Δόν Σάνχο, ο όποιος είχε πάει να τον έπισκεφθή στο Παλέτσο, βασιλέα της Αϊγύπτου!

— Διαβεβαιώσατε την Μεγαλειότητά του, ειπε ο 'Ισπανός ευγενής στον αλλικό που του άνεκοίνωσε την ανακήρυξή του, ότι είναι βαθύτατα συγκεντημένος για τη μεγάλη τιμή που μου κάμνε... Και για έδειξει της ευγνωμοσύνης μου, του άπονέμο και έχω τον τίτλο του Καλήτη της Βαγδάτης...

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνη του έξοφυλλου μας είναι έργον του Έλληνος ζωγράφου κ. Σαργίου με τον τίτλο: «Πορτραίτο Κοριτσιού». Ο κ. Σαργίος είχε εκδέσει τελευταίως σποράν έργον τον στον «Παφνασσός». Η κριτική μήσης για την έργασία του νέου καλλιτέχνου ειμενεστάτα.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δόκλιχες βιβλιοθήκες. Γράφατε : «Μπουκέτο», Λένα 7, 'Αθήνας.

ΣΤΙΣ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΘΑ ΛΟΡΤΑΣΗ ΤΗΝ ΕΝΕΑΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ, ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΟΜΕΝΟΝ ΤΕΛΕΙΩΣ

Ένθα δόκλιχα χρόνια πέρασαν άτ' την ήμέρα που πρωτοεξεδόθη το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ». Μέσα στα ένθα χρόνια το περιοδικό μας έτελειοποιήθη όσο ποτέ κανένα άλλο περιοδικό στην 'Ελλάδα, άγαπήθηκε με πραγματική λατρεία, προσέφερε στους αναγώστες του έξαιρετικές φιλολογικές τέρψεις και άπολαύσεις, έγινε ο μοναδικός σύτροφος της 'Ελληνικής οικογενείας, έφτασε να κυκλοφορή στα άκρα του κόσμου, να διαβάξεται από λογίους και επιστήμονες, άνοτέρους κληρικούς και στρατιωτικούς, όπως ο άείμνητος ναύαρχος Βότσης, από ένζενες πολιτικές προσωπικότητες, όπως ο λόρδος και ή λαΐδη Στόγς, από κυβερνήτας μακρινών χωρών, όπως ο προθυμποργός της Βιρμανίας, έγινε ο φίλος και ο διάδικαλος όλων των νέων, το έχκόλιπο του ώραίου φίλου και παρ' όλους τους λουσώδεις ανταγωνισμούς, τους όποιους συνήτησε, στην άγάτη του λαού βασιζόμενο, ΔΙΕΤΗΡΗΣΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ, από της έκδόσεώς του μέχρι σήμερα.

Κατόπιν όλων αυτών, το «Μπουκέτο», άναγνωρίζοντας τις υποχρεώσεις του προς το κοινόν, ΘΑ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΣ 6ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ, ΘΑ ΠΡΟΒΗ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΞΕΙΣ, ΘΑ ΠΡΟΣΔΑΒΗ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΩΝ, Θ' ΑΡΧΙΣΗ ΝΕΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ, ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΗ ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΤΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΑΣ, ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΓΝΩΡΙΣΤΟ, ΧΩΡΙΣ Ν' ΑΥΞΗΣΗ ΚΑΘΟΛΟΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ.

**ΠΕΡΙΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»,
ΑΔΗΘΙΝΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ — ΘΑΥΜΑ ΙΔΕΣΘΑΙ — ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ.**